

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

Hensyn til specielle lokale Interesser, men Kommissionen er paa den anden Side klar over, at den frie Konkurrence, som Forholdene foreligger, ikke kan være fuldstændig raadende ved Havnetaksternes Fastsættelse, men at denne maa foretages paa en saadan Maade, at berettigede Samfundsinteresser ikke krænkes, idet Havnene, i hvilke der er anbragt betydelige Kapitaler, er Samfundsgoder af uundværlig Betydning saavel for de paagældende Byer som for deres Opland.“ Disse af Havne- og Brotakstkommissionens Flertal udtalte Synspunkter tiltraadtes saavel af den daværende Minister, Hr. Stensballe, som af mig, og efter disse Synspunkter er vi siden den Tid gaaet frem. Hvis nu det her foreliggende Ændringsforslag med den deri optagne Bestemmelse, at Ministeriet ikke kan modsætte sig en almindelig Nedsættelse af Havnetaksterne, naar denne efter Ministerens Skøn maa anses for forenelig med en for Havnen i det hele forsvarlig Økonomi, skulde blive vedtaget, vil der herefter ikke være nogen Mulighed for at afværge en skæbnesvanger Konkurrence Havnene imellem. Det vilde føre til, at den enkelte Havn — det vilde i Realiteten sige den eller de faa enkelte store Købstadhavne — fik i deres Magt at knuse eller i hvert Fald væsentligt reducere Betydningen af de mindre Købstadhavne.

Bestemmelsens Formulering viser tydeligt, at det ønskes, at det afgørende alene maa være, hvad den enkelte Havn vil eller kan taale, og at det er dette, Ministeriet udelukkende skal tage Hensyn til og bøje sig for. Heroverfor staar det mere samfundsmæssige Synspunkt, at man maa afveje mod hinanden de to Hensyn: Hensynet til den enkelte Havn og Hensynet til de andre Havne. Jeg tilføjer i øvrigt, at Ministeriet i meget vid Udstrækning tillader Nedsættelse, som har Betydning for de særlige lokale Erhvervsinteresser rundt om i de forskellige Landsdele.

Jeg maa altsaa fraraade Vedtagelsen af det paagældende Ændringsforslag, idet jeg mener, at man bør fastholde de Retningslinier, som denne Kommission efter mange Overvejelser er kommet til, at paa den ene Side maa Havnene have den størst mulige Frihed til at bestemme de Takster, som svarer til deres lokale Behov, og paa den anden Side kan den frie Konkurrence ikke være fuldstændig raadende, da Havnene, i hvilke der er anbragt betydelige Kapitaler, er Samfundsgoder af almindelig Betydning,

saa at det ikke kan tillades den enkelte Havn at fastsætte saa lave Takster i Forhold til Nabohavnene, at den kan konkurrere disse ud.

Pinstrup: Jeg beklager, at det viser sig, at Havnenes Fagforening er saa stærk, at den er i Stand til at imødegaa og hindre en Imødekommen af de Ønsker, man fra Erhvervenes, specielt Landbrugets, Side har med Hensyn til Taksterne. Naar en Havn ønsker at sætte Afgifterne ned for Varer, som spiller en stor Rolle for Havnen og for Omegnen — jeg tænker paa saadanne Varer som Foderstoffer og Gødning —, og det viser sig, at denne Havn er saaledes stillet, at den kan holde sin Økonomi i god og forsvarlig Orden selv med disse Nedsættelser, saa skønner jeg ikke, at det er rimeligt eller rigtigt, at Ministeriet skal kunne forbyde Havnen at fastsætte de Takster, den ønsker, for de forskellige Varer, der kommer til Havnen. Jeg har det Indtryk, at naar man viser Imødekommenhed, er det med Hensyn til Smaating, hvor det ikke betyder noget, men i Spørgsmaal, som betyder meget for Havnene og Omegnen, vil man ikke imødekomme Ønsker om at nedsætte Taksterne, selv om Havnens Styrelse finder det forsvarligt, og uagtet vi er villige til at lade Ministeriet kontrolere, at vedkommende Havn økonomisk har Raad til at nedsætte Havnetaksterne til Gavn for Byens og Omegnens Erhverv. Det kan jeg kun beklage.

Ministeren for offentlige Arbejder (Fris-Skotte): Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Pinstrup, at her er slet ikke Tale om Havnenes Fagforening. Det er jo netop Brugene, hvoriblandt Repræsentanter for De samvirkende Landboforeninger og De samvirkende Husmandsforeninger, som i Kommissionen har samlet sig i et Flertal om, hvad man mener er det yderste, man kan forlange af Havnene, hvorimod selve Havnene ikke hører til Flertallet. Det er denne Flertalsindstilling, denne Vejledning, som dette Flertal, repræsenterende samtlige Havnes Brugere, har givet Ministeriet i 1928, som Ministeriet har fulgt, og det er den, vi bliver ved at følge, og den gaar ud paa at sætte Taksterne saa langt ned, som det kan forsvares af Hensyn til det Begreb, der hedder de samlede danske Havne.

Pinstrup: Det, der er magtpaaliggende for Ministeriet, er, at det kan forsvare sit Standpunkt overfor de samlede Havne. Naar en Havn ofrer en stor Masse Penge, skal disse Penge forrentes, og følgelig maa